

Σὲ παραθύριν ἀψηλὸ μὲ σίδερα φραγμένο
Κόρη μαργαροτράχηλη, κόρη ἀλυσσοπλεγμένη,
Πλουμίζει βούργια ξακουστὴ στὰ πέρατα τοῦ Κόσμου:

Κι' ἔχει σὲ λίμνη ἀπέραντη πολύνκουπες βαρκοῦλες
Μὲ τὰ πανιά τὰ κάτασπρα μεσοκατεβασμένα
Κι' ἔχει καὶ μιὰ μὲ τὰ πανιά μ' ἄερα φουσκωμένα
Καὶ νηὸ πανώρηο νὰ βάστῃ στὴν ἄκρῃ τὸ τιμόνι
Καὶ κόρη γαϊτανόφρουδη κοντὰ του καθισμένη.
Θωροῦν κι' οἱ δυὸ τὰ πέλαγα, ποῦν' ἄσπρα σὰν τὸ γάλα
Καὶ τὸ βαθὺ τὸν οὐρανὸν ὅπου τὰ σμίγει πέρα.

ΚΩΣΤΗΣ Α. ΧΑΡΙΤΑΚΗΣ

ΧΥΝΟΠΩΡΙΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

I

Μέσα στὴ νυχτερινὴ σιγῇ
Πόσο μὲ φοβίζει ἓνα ἄεράκι,
Ὅπου παίρνει καὶ φυσᾷ γλυκειὰ πνοὴ
Γύρω στὸ κλειστὸ σπιτάκι.

Ἦθελα νὰ γνῶριζα σὰν τὶ
Θὲ νὰ μῆκαμε νὰ νοιώσω ἓνα χεράκι
Στις ἀρχὲς ποῦ θὲ νὰν τῶπαιρνα πνοὴ
Καὶ ποῦ θ' ἄσβηνε στὸ μάγουλο χαϊδάκι!

Ἀνθολογᾶς, ὅμως γιατί παγαίνεις καὶ μαζώνεις
Μονάχα τᾶνθια, ποῦπεσαν μὲς στὰ νερὰ τῆς λίμνης;
Κοίτα: τὰ χέρια σου ἔβρεξες καὶ τώρα τὰ σφουγγίζεις
Πὰ στὸν κορμὸ τῆς ἀπιδιάς, πὺν νείρεται τὸ Μάρτη.

Ἀλαφροκρούω τὸ ντέφι, πὺν ἡ ψιγάλα
Ἡ ἡδονικὴ μοῦχει χαρίσει ἀπόψι.
Μιὰ μυρουδιὰ πλημμύρησε τὴ σάλα
Ρόδων, πὺν ἡ ἀδερφούλα μου ἔχει κόψει.

Ἀλαφροκρούω τὸ ντέφι κι' ἀραχνένιες
Παλιές χαμένες μελωδίες γροικοῦνται
Κι' ἀντίκρυ στὸν κατρέφτη νὰ οἱ χαμένες
Χαρές μου ἀπὸ τὴ λήθη ξεπετιοῦνται.

Κ' εἶναι οἱ χαρές μου πέρα ὡς πέρα νταντελλένιες
Κᾶποια χνούδια φιλιῶν καὶ κᾶποια χνάγια
Στὰ χέρια μου ἀπὸ τούφες μπριλιαντένιες,
Κᾶποιες βροχὲς χρυσολογιῶν πὺν ρέουν ἀνάγια.

Κι' ἀνάμεσα πάντα σ' αὐτὰ κῆνα ρουμπίνι,
Ποὺ τὸ δένω κρουφὰ στὸ μαντιλάκι,
Τὸ γρό, τὸ μεταξένιο, πὺν ἀναδίνει
Ἕνα ἄρωμα ἀφροδίσιο ἀπὸ κορμάκι.

Ἀλαφροκρούω τὸ ντέφι, κι' ὡς τὸ βράδι
Κάθε καὶ ποιοὺ θαμπὸ σιγοπροβαίνει,
Τὶς χαρὲς τὶς παλιές μου ἓνα μαγνάδι
Νεραϊδόπλαστης πάχνης μοῦ ὁμορφαίνει!